

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Boekbespreking van: The UN Secretary-General and the Maintenance of Peace

Baehr, P.R.

Citation

Baehr, P. R. (1969). Boekbespreking van: The UN Secretary-General and the Maintenance of Peace. *Acta Politica*, 4: 1968/1969(3), 354-354. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3451153>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3451153>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

GORDENKER, LEON, *The UN Secretary-General and the Maintenance of Peace*. New York etc. (Columbia University Press), 1967 —xvii, 380 p., 63 sh.

Onderzoekers die zich toelagen op het analyseren van de verrichtingen van organen van de Verenigde Naties, hebben nu materiaal van meer dan twintig jaar geschiedenis der VN tot hun beschikking om uit te putten. Naarmate de VN langer bestaan, vergroot dit de mogelijkheden tot analyse en vergelijking. In deze studie heeft Leon Gordenker, van 1946 tot 1953 voorlichtingsambtenaar van de VN en thans hoogleraar in de politicologie aan de universiteit van Princeton, op voortreffelijke wijze gebruik gemaakt van het hem ten dienste staande materiaal om de rol van de Secretaris-Generaal op het gebied van de handhaving van de vrede te analyseren. Achtereenvolgens behandelt hij de opvattingen over het ambt zoals die geleidelijk zijn gegroeid, de routine- en representatie-functies, de politieke functies en de bestuursfuncties van de Secretaris-Generaal. Zeer goed laat hij daarbij zowel de mogelijkheden naar voren komen die het ambt de Secretaris-Generaal biedt als de problemen die zich bij de uitoefening van het ambt hebben voorgedaan.

Gordenker is er zich van bewust dat een analyse van de invloed die de hoogste ambtenaar van de wereldorganisatie kan uitoefenen op het gebied van vredeshandhaving, niet alleen afhangt van politieke en organisatorische factoren maar ook sterk van de persoonlijkheid van de man die het ambt uitoefent. Hoewel de schrijver zijn best doet de drie figuren die deze post tot nu toe hebben bekleed, allen het volle pond te geven, kon deze lezer zich toch niet aan de indruk onttrekken dat zijn voorkeur sterk uitgaat naar de figuur Dag Hammarskjöld. Deze heeft, aldus Gordenker, het meest bijgedragen aan een vastleggen en uitbreiden van de bevoegdheden van de Secretaris-Generaal doordat hij het meeste inzicht had in de mogelijkheden van het ambt: 'It seems likely that his close reasoning and generalizations have helped to give lasting definition to the office of Secretary-General'. (p. 85) Gordenker is, evenals Hammarskjöld, een verklaard voorstander van de *persoonlijke* aanpak van het ambt, waarbij de Secretaris-Generaal aan het hoofd staat van een werkelijk internationaal ambtenaren-apparaat, los van enig blok, politieke groep of combinatie daarvan. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij zich keert tegen het door de Russen gelanceerde 'troika' voorstel waarbij het Secretariaat geleid zou worden door één vertegenwoordiger van het Westen, één van de communistische wereld en één van de niet-gebonden landen. Wellicht ware het mogelijk geweest de van Russische zijde naar voren gebrachte argumenten ten gunste van dit voorstel iets uitvoeriger te belichten dan Gordenker heeft gedaan. Hij sluit m.i. nu iets te gemakkelijk aan bij op dit punt in het Westen gangbare opvatting, terwijl hij toch anderszins de noodzaak van een goede verstandhouding van de Secretaris-Generaal met *beide* supermogendheden beklemtoont, wil hij enige kans van slagen hebben in zijn activiteiten. Zowel Lie als Hammarskjöld verloren gaandeweg de steun van de Sowjet-Unie en werden daardoor minder bruikbaar in de uitoefening van hun ambt. In de inleiding tot zijn meest recente jaarverslag keert U Thant zich gelijkelijk tegen Russen (Tsjechoslowakije!) en Amerikanen (Vietnam!). Dit zou zijn effectiviteit als Secretaris-Generaal wel eens nadelig kunnen beïnvloeden.

Deze laatste opmerkingen zijn overigens bepaald niet bedoeld als kritiek op Gordenker die zelf de eerste zal zijn om de wankle basis waarop de positie van de Secretaris-Generaal rust, te erkennen. Voor wie enig inzicht wil verwerven in de wijze waarop de Secretaris-Generaal zijn functie als vredeshandhaver uitoefent, is dit degelijke werk een onmisbare steun.

P. R. Baehr

SUMMARIES

DUTCH POLITICS IN TRANSITION

by A. Lijphart

From about 1917 to 1967, Dutch politics closely resembled the model of consociational democracy (*pacificatie-democratie*), characterized by a fragmented political culture, overarching cooperation among the subcultural elites, and a high degree of political stability. Dutch democracy is now in a period of transition from the consociational pattern to the depoliticized pattern of democracy (*kartel-democratie*), characterized by a homogeneous political culture and, like the consociational system, cooperation rather than competition among the elites. There are several reasons why this transition is not proceeding smoothly: (1) The homogenization of the political culture is a multidimensional process, in which the different variables (the decline of ideology and religion as politically relevant factors, the decrease of social segregation, and the declining cohesion of the organizations within each subculture) are developing unevenly. As a result, the party system tends toward fragmentation instead of the growth of large catch-all parties. (2) A neo-democratic ideology is developing as a reaction against the insufficiently democratic quality of the depoliticized system. Because the 'undemocratic' cartel of elites is also characteristic of consociational democracy, this neo-democratic opposition appears in an early stage of the political transition in the Netherlands. (3) The elites, accustomed to the relatively easy tasks of political accommodation and to the deference of their followers in consociational democracy, react indecisively to the sudden political unrest. (4) The extreme form of proportional representation in the Netherlands tends to reinforce disproportionately the effects of fragmentation and neo-democratic demands. The recent controversies over the royal house have also added to the political unrest, but this factor is a purely coincidental one. Dutch politics will probably keep moving toward the depoliticized pattern, and will remain relatively unstable because of the neo-democratic opposition inherent in this type of democracy. A deliberate decartellization and re-politicization by the ruling elites, which would mean a return to competitive politics and greater stability, is possible but not very probable.

DIPLOMACY: AN ORGANISATION IN TRANSITION. SOME STATISTICAL DATA RELATING TO THE NETHERLANDS FOREIGN SERVICE

by J. Niezing

On the basis of governmental publications a mainly statistical analysis is given of changes in the Foreign Service of the Netherlands.

The diplomatic organisation can be divided into the following categories: 'consular service', 'foreign service officers', 'bilateral representation' and 'multilateral representation'. The growth of the diplomatic organization in the post-war years can be traced back to the growth of representation, mainly multilateral representation (Figures 1, 2 and 3). Comparison with Norwegian data reveals that the same trend appears in the Norwegian diplomatic organization.

In the third section an analysis is made of the effects of tensions in the formal hierarchy of the diplomacy. A Dutch diplomat can formally be forwarded with a 'personal title' belonging to one rank higher in the hierarchy than he actually